

De wolf is terug

Ander werk van dezelfde auteur:

Nieuw eiland

Pincetbeweging

Sander Meij

De wolf is terug

Nieuw Amsterdam

© 2022 Sander Meij

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Herman van Bostelen

Foto auteur © Koos Hageraats

NUR 306

ISBN 978 90 468 3024 6

www.nieuwamsterdam.nl

TWEESPALT

*Tired from understanding life, the animals approach man to
be mystified*

– Les Murray

DE WOLF IS TERUG

7

Je stem reisde lang door de nacht en brak
brak als het ijs bij het smelten van gletsjers
brak als *Titanic* in tweeën en zonk
als de naam in je schoot bracht je dood en legende

op bodems van zeeën je tong teruggevonden
je joeg op de zon, je leegde je keel tegen beestachtig licht
je vulde je kop met een nieuwe dageraad
en bracht zo de onze op hol

het regent hier steeds en regent het niet
dan regent het nog maar dan zie je het
niet aan het grijs van de hemel en aarde
gelijk aan het grijs van de maanregenboog

je komt er niet bij en je komt er niet
af, het gemiezer op blikjes in perkjes, op hokjes
de petrichor stoot in je vochtige snuit
wanneer je een wereld als de onze betreedt

alsof je een kogel ontweek
je bezwoer onze oerangst, met een kreet langgerekt
alsof je de eeuwigheid openreet
eerst was je er niet en nu ben je er wel

nu dichten we jou onze kenmerken toe, we geven je
alles waarnaar we verlangen
die stempeldrift zit in de opmaak bij ons
een volksverhaal komt rood tot leven

GROMSOP

8

I

het ritselt aan de overkant
zwart wordt geel en grijs
dit is niet de wind

uit een gat glipt een pelsdier
type schofthoogte hond
zo onze kraakbare samenleving in

de borstels van de oerpoten
proeven het jonge beton
voelen de bijplaneet trekken

het doktert zich in onze schoot
jank-lacht onze wanen weg
het is hier duidelijk eerder geweest

de schepping van god of
de god van de schepping
wij zijn tot alles in staat

nog delen wij de namen uit
negeren wij kruisholle klanken
wat leeft is niet langer ontledigd

enter tinkywinkytown
waar de kringlooptas stilaan
de meeuwen verstikt

hij is hier niet geboren
wij hebben hem geschapen
pas na zijn entree wordt hij wolf

vol schuldige bewondering
maakt hij het onze het zijne
alsof hij een bermbrandje blust

een harig ballet
als hij rent voor ons uit
als hij achter onze ruggen
onze kudde wakker schudt

zijn bek giet een tong uit als wasverzachter
zijn troost is het concretiseren van angst
iemand maakt de gaten in het diervrije gaas
ons dorp klapwiekt van beroering

10

ik hoor mijn gegrom naar de zon, vertrek
ik hol bij de krimpde dorpskern vandaan
alsof ik geloof te ontkomen ga ik
naar de streep die ik zelf heb getrokken

ik raas ongevraagd voor de grondtroepen uit
ik prevel de route om niet te vergeten
de horizon houdt zich ongrijpbaar
ik verlang naar een afdruk, een kalksediment
bewijs dat ik hier ben geweest

wie te vertrouwen wanneer onze bakens veranderlijk zijn
als de wind?

een schok en ik raak in een vrille, ik tol
ik snak, ik knijp, mijn zachte hart
vanbinnen vreet iets zich naar buiten, ik proef
de aarde zucht diep door mijn ogen

en ergens halfweg tussen leven en dood, in laagland dat wars
van beginsels stilstaat, tuur ik naar de plaats waar de krimp
begint maar ik zie geen gezicht
geen gebied om uit te blinken
en de wereld vergruizelt in een draaikolk van licht

tijdloos kruipt hij uit de schermen, levende dode
afschuwelijk mooi, zijn manen de kleuren van ruis, zo klein
in zijn grootsheid, in balans tussen fictie en feit

11

die machtige grijsaard van nestvacht zo zacht
met oogjes zo glanzend in hun tafelzuren tint
de klauwtjes mallotige Krueger-imitaties

eeuwen kijken neer op zijn jeugd
net als haring en graskaas, gevoel van verlies
is hij terug, maar de vraag luidt: waarvan?

wij haten en laken in blije extase, zijn vierkant vanwege zijn
komst
uit kisten en kratten: geweren, kadavers, je kunt veel van
ons zeggen
we blijven halfbakken, de soort waartoe ik, zij het met
tegenzin, behoor

niet zo dat iemand hem werkelijk zag
maar de beelden zijn deelbaar, de verlangens geclaimd
de eenheid ligt voor ons in stukken

ADAPTATIE

12

het vijandige aan de aarde
dat wij meenden te verzachten
te verzachten door haar moeder te noemen
wordt met jouw komst plots tastbaar

je vreet van het licht, je duwt het donker
als een pil door het venster van de doordrukstrip
onze gespiegelde woonkamers in
de plek waar wij prooidieren spelen

wij brachten onze goden om
plooiden ons naar aanbod en vraag
het stoeptegelsrij van je prachtvacht
getuigt van een buigzamer aard

in een vijver wolkt bloedig een koikarper op
de laatste restanten natuur zaaien angst
wij weten niet langer wat wreedheid betekent
wreedheid, beste mensen, is een fruitautomaat

LUSTMOORD?

het nachtzwart geeft zich slordig over
wanneer onze maan, zachtvaardig als kaas
door sparren het weiland in smelt

13

aan de rand valt het licht in twee ogen
raakt bleek aan de kudde van wol
die braaf achter zichzelf aan graast

de samentrekking van een spier
misschien wel de spier die hier rood aan mijn voeten
fonkelt in de ochtendzon –

provoceert het beest. De beet
of de enkele hap uit de nek
toonbeeld van perfectie

noem het instinct om ons instinct
te willen verdonkeremanen
kudde, wolvin, tegelijk

ENTERTAINMENT

14

de sneeuw op tv valt luidruchtig
onwennige aarde verwelkomt

een oude bekende. Je dwarrelt in beeld
eerst grijs, dan wit, het bulldozergeel van je ogen

je ruikt aan de ronde, doorzichtige struik
wij vrezen de alien van je zwartleren snuit

in vliegveldlicht vlucht een vermoeide gans
voor kaken – al dagen de smaak van honger

het finale gegak van je afhaal
vastgelegd binnen de kaders

er spat geen bloed op deze lens
een kijker tweet dat dit gescript is

nachtenlang zou je nog trachten dit land
te omranden, onvolmaakt blijft je kring

BEWIJS

lemen bezinksel opgestuwd
wat hoogwater achterliet
blootgelegd brekende lagen
droog uitgelicht in de spot van de zon
oscillerend de lucht boven botten
reukzin start oude verbindingen op
bewijs dat hij terug, niet nieuw is

CONFRONTATIES

16

I

je wimper krult voort uit de oerknal
de trilling nog leesbaar in duinlicht
en alles wat ademt wordt een en je breekt
dit venster opnieuw met je ogen wijd open

ik was klaar met verhuizen en klaar met dit land
zwierf solitair langs de voorspelbare schapen
het niets in hun blikken maakte niets in me los

de wind danst je hier tegemoet
een schurende paring met zand en het prikt
op de huid die je trots onbedekt liet

een zwijgen daalt veelzeggend in
wanneer onze blikken blind botsen
in tegenlicht tekent haar rouwrand zich af
de vormen keren terug in fosfenen

een afdruk gestanst in gewillige grond:
vier punttorens rond een amorfe rots
we hebben elkaar net gemist of net niet

in struiken neigt nachtvacht naar bramen
de wind voert de kwetsbaarste bloedgroepen mee
ruist als een branding in takken vol blad

een trilling trekt door de paardenflank
een brems drijft haar messen door huid
de schemering legt een hinderlaag

wanneer ze gaat liggen, klinkt zacht gesnuif
aan en weer uit gaat de knipperlichtloper
een schaduw scharniert met hem mee

ALLES BLIJFT

18

dit land is te vlak, dus ik blijf hier niet lang
vooruitzichten hoog en bedreigend, de lucht
gehouwen uit Doornikse steen, bij gebrek
aan waarachtige keien – het water en gruis
naar de eindput gestuwd, waar de paling of steur
zich met weerzin nog waagt, waar de gruzel te droef
en de modder ondrinkbaar, zij zal evenmin
hier walhalla aantreffen

en verder gaat ze, langs bulhuidige boeren
zo sleurt ze al tijden, hoopt winters verslagen
moerassen ontweken, vreest roestige strikken
de klemmen met tanden als messen zo fijn
bijten haar enkels in kreupelhout stuk
geen guichelheil over om tussen te kruipen
ze schuilt onder wulfhout en wolfraam en welf
beschutting schijnt zeldzaam, zelfs wespen en teken
ontsieren haar pantservacht op den duur

de eeuwen vervliegen, vervagen als fresco's
steeds verder bij onze moerdampen vandaan
draagt ze haar pelsen de bergkammen op
terug naar de oorsprong, de bron van het puin
waar geen straat of kanaal meer ontbindt of doorklieft
leeft zij niet op de vlucht, maar vlucht ze voor het leven
van mensen naar bergen, naar grijs zwijgend kil
groebelend langs oevers van drinkwaterbeken
een rekel verscheen en haar kroost groeide op
werd ouder, niet slimmer, besloot op een dag
de flank af te dalen om westwaarts te gaan

een alpenboer vloekt op zijn voeten, jaloers
hoe ze trippelen over de glibberrotsplaat
behelpt zichzelf hier met een puntige stok
die tegen hun kracht niet toereikend zal zijn
lezen de mensen in glansglazen kranten
en ze splitsen zich op en ze kijken niet om
haar laatste nazaat met de ogen van calcië
na manenlang vlakke doorgroefd in de damp
komt aan in een laagland vol water en gruis
waar moedergeur hangt en ze snuift en besluit
dit land is te vlak, dus ik blijf hier niet lang

BETWIJFEL HET

20

men leeft niet na
men interpreteert
het wordt alweer bijna licht

ik herhaal wat ik net ook al zei
angstzweet, geurspoor, doorzondoeek
ik zeg meestal net het verkeerde

dit was niet het yogasnuifstel
er tikte iets tegen de polyestermuur
was er soms regen voorspeld?

alles is geïmpregneerd
hondsdolheid komt maar zelden voor
in Polen zijn de regels anders